

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apotheca Spiritualem Pharmacorum Contra Litem Contagiosam Aliosque Morbos

Wichmans, Augustin

Antverpiae, 1626

Cap. XXXIV. De S. Remaclo Episcopo Leodiensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9653

CAP. XXXIV.

De S. Remaelo Episcopo Leodiensi.

SANCTUS Remaclus jam proximè memorati Amandi in sede Traiectensi successor, Aquitaniâ parentibus tum opibus tum etiam generis nobilitate præclaris oriundus, B. Sulpitio Episcopo Bituricensi (in cuius honorem complures Ecclesias, in diœcesi Leodiensi ipse dedicavit, inter quas fortassis & nostra Collegiata Diestensis) educandus traditus est. Sed magni magistri bonus discipulus, & ipse postea magister factus non inferiores habuit discipulos, ut sanctum Theodardum & Lambertum post ipsum Episcopos & martyres Christi: item sanctum Adelinum & Trudonem presbyteros. Cùm verò post eius obitum barbari Danorum exercitus, tum Gallia, tum vtriusque Germaniæ loca crudelissimè depopularentur, etiam Stabuletum (cuius Monasterij hic sanctus etiam Abbas fuit) in Arduenna silua situm aggrediuntur. At Monachi fuga salutem capeffentes sacrum B. Remacli corpus secum asportant: quo cum per diuersa loca exulantes, mobilibus & immobilibus pænè omnibus spoliati, vbi tranquillitatem per Imperatorem patriæ suæ procuratam intelligunt, domum reuerti statuunt. Sed ecce tristior nuntius in itinere occurrit, integrum videlicet Monasterium voracibus flammis esse absumptum. Ultima spes erat residuum adhuc prædiolum, quod eos non ita procul Leodio contingebat, Calcum nomine: quò dum properant, prioribus pe-

Vide Surium 3. Sept. & Molan. in natal. Belg.

iora nuntiantur, nempe atrocissima lue locum esse infectum. Quid hic facerent viri Dei omni penitus humano subsidio destituti? pars eorum satius iudicat cum sacrothesauro exulare, quàm manifesto periculo mortis sese exponere. Alij spe & fide pleni Sanctissimi Patris sui meritis confidentes locum adeundum censent nequidquam grassante pestifero morbo. Quibus dum reliqui omnes assentiuntur, en ecce procedentibus illis, & vix adhuc locum peste infectum contingentibus, mirabile dictu, contagiosa omnis illa lues diuinâ quasi manu repercussa abscedit, adeò vt omnino incolumes ab ea fuerint præseruati, & alij infirmi ab eadem mediantibus viri sancti meritis liberati. Neque hoc vno tantùm claruit miraculo, sed propemodum infinitis quæ apud Surium est videre, qui ex Nodgero in compendiũ ea contraxit. Unum nihilominus narrandum híc judico quia hodierno tempore contra bonorum Ecclesiasticorum violentos inuasores, congruit. Sigebertũ regem Franciæ sepius B. Remacius hortatus fuerat, vt intra fines Arduennæ duo conderet Monasteria in quibus pro regni stabilitate & tranquillitate (nam & Apostolus nos monet pro regibus maximè orare vt tranquillam & pacatam vitam, ex qua subditorũ pendet salus, agere possint) viri religiosi Deum precarentur. Assensus est rex piæ Episcopi petitioni, suntque ea Stabuletum & Malmundarium. Posterius multos post annos Henricus I V. rex, sed I I I. Imperator, Episcopo Colonensi dederat. cumque rex nulla fratrum illud repetentium importunitate moueretur, diuina vt fertur reuelatione Leodium ossa B. Remacii tulerunt, & in celebri conuiuio coram Rege super mensam posuerunt, obsecrantes vt si minùs filiorum, saltem Patris misereatur de injurijs suis quotidie ad tribunal æterni iudicis proclamationem facientis. Rex primùm iratus, de mensa

re-

3. ad Ti-
moth. c. 2

recessit, & punitionem facti in Abbatem eius vt putabat authorem meditabatur. Postea mensa cui sacrae reliquiae erant superpositae diuinâ quasi virtute corruit, & crura ac pedes cuiusdam ex praecipuis regis ministris cōtriuuit, qui mentis melior & vexatione dante intellectum, ad B. Remaclum se conuertit vt sanitatem pristinam ei restituat; & ecce protinus vulnus nullo vestigio laesionis relicto coaluit. Per totam autem noctem & sequentem diem tanta circa sacrum corpus coruscabat miraculorum multitudo vt corporali quodammodo proclamatione videretur S. Remaclus jus suum expostulare. Conterritus rex, & vindicem Dei ac sancti eius timens dexterâ, non solum ablata restituit, sed etiam plura regia dona adiecit. Scribit id in Chronico Hirsfeldensi Lamb. Scaffenburg. anno 1071. Libenter fateor me multa hîc inferere vt & antea saepius inferui, quae fortassis cuiquam à suscepto proposito deuiare videbuntur, sed cum omnia ad sanctorum quos contra pestem patronos assero, illustrandam gloriam spectent, minimè puto me ne quidem ad latum vnguem exorbitare. Quomodo enim eos inuocabunt quos vix nisi nomine tenus cognouerunt? auent homines vitam & acta eorum agnoscere, quos sibi in patronos deligunt. quae cum ampla nimis forent si singula enarrarem, pauca hinc inde magis notabilia & rara, atque ad Belgium, vel praesens saeculum conducentia interfero, digito ad plenos fontes plura sitientem lectorem relegans.